இந்தக் காக்கை உருவம் எடுத்தீர்கள்? இந்த இனிய இராம சரித்தத்தைத் தாங்கள் எங்குக் கற்றீர்கள்?

ஞானமா? யோகமா?

ஐயா! மகாபிரளய காலத்தில் கூடத் தங்களுக்கு அழிவு கிடையாது என்று சிவபெருமான் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். சிவன் மொழி பொய்மையாதல் இல்லை! நாகர்கள், மனிதர்கள், தேவர்கள் முதலான சராசர ஜீவர்கள் முதலாய உலகமனைத்தும் எல்லாமே காலத்தால் விழுங்கப்படுபவை தாமே! எண்ணற்ற பிரமாண்டக் கொப்பரைகளை எல்லாம் அழிக்கும் காலம் தவிர்க்க முடியாததாயிற்றே! இவ்விதமான, மிகவும் பயங்கரமான காலம் உங்களிடம் இது நாள் வரை நெருங்க முடியவில்லையே! இதற்கு என்ன காரணம்? இது ஞானத்தின் திறனா? அன்றி யோகத்தின் திறனா?

காகபுஜண்டரின் உண்மையான வரலாற்றையும், வாழ்வியல் இரகசியத்தையும் நாம் அறிந்து கொள்வதற்கு உரிய களமாகக் கருடனின் வினாக்கள் அமைகின்றன.

புஜண்டர் வரலாறு

கருடன் கேட்ட கேள்விகளால் காகபுஜண்டர் மனம் மகிழ்ந்தார். கருடனே! நீ எழுப்பிய வினாக்களால் எனக்குப் பல பிறவிகளின் நினைவு வந்து விட்டது! நான் என் கதையை, நீ விரும்பியவாறு

கூறுகிறேன். கேட்டுக்கொள் என்று கூறிக் காகபுஜண்டர் தன் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினார்.

உடலின் சிறப்பு

கருடனே! நான் இந்த காக வடிவத்தில்தான் இராமனிடம் பக்தி செய்தேன். அவன் அருளையும் பெற்றேன். அதனால் இந்த உடலிடம் எனக்கு ஈடுபாடு மிகுதியாக உள்ளது. எதனால் ஒருவனுக்கு அவன் விருப்பம் நிறை வேறுகிறதோ, அதனிடம் அவன் அன்பு கொள்வது இயற்கை அல்லவா? தனக்கு மிக மேன்மை அளிப்பது, ஒரு அற்பமான பொருளானாலும், அதனிடம் அன்பு கொள்ள வேண்டுமெனப் பெரியோர்களும் கூறுவர். வேதங்களும் இதனை ஏற்கின்றன. பட்டாடைகளுக்கு மூலமான பட்டு இழைகளைத் தரும் பட்டுப்புழு, தூய்மை அற்றதுதான். ஆயினும் அது தரும் பயன் பற்றி அதனிடம் அனைவரும் நேசம் கொள்கிறோம். எனவே, இக்காக உடல்மேல் எனக்கு வெறுப்பு ஏதும் இல்லை. நான் விரும்பும் போது எனக்கு மரணம் வரும். ஆயினும், நான் இந்த உடலை விடப்போவதில்லை. உடலின் உதவியின்றி, உயிர் ஈடேற்றம் பெற இயலாது. இறைவனை வழிபடவும் உடலே துணை. நான் சுற்றிச் சுற்றிப் பல பிறவிகள் எடுத்துப் பார்த்து விட்டேன். இப்பிறவியில் பெற்றபேறு அவற்றில் எல்லாம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. இப்போதும், நான் எடுத்த பல முற்பிறவிகளின் நினைவு பசுமையாக என்னுள்

இருக்கிறது. சிவபெருமான் அருளால் என் மதியில் குழப்பம் ஏற்படவில்லை. எனவே, நினைவுத் தடம் பிறழாமல் நிற்கிறது.

கலியுகத்தில் நடந்தது

கருடனே! என் முன்னைப் பிறவிகளுள், ஒன்றை உனக்குக் கூறுகிறேன். என் முன்னை வரலாறு உனக்கு உள்ளத்தில் பக்திப் பயிர் வளர நன்னீராக அமையும். துன்ப நீக்கம் அதன் விளைவாக இருக்கும்.

முன்பு நிலவியது ஒரு கற்பகாலம். அதில் பாபங்களுக்கு அடிப்படையான கலியுகம் ஒன்று வந்தது. அக்காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும், வேதநெறிக்கு முரண்பட்டனர். அதர்மத்தையே வாழ்வாகக் கொண்டனர். அக்காலத்தில், நான் அயோத்தி சென்று ஒரு வேளாண்குலத்தில் பிறவி எடுத்தேன். மன, மொழி, மெய்களால் நான் சிவ பக்தனாக வாழ்ந்தேன். அப்பற்றுறுதி காரணமாக என்னுள் கர்வம் எழுந்தது. பிறதெய்வங்களை எல்லாம் துச்சமென நினைத்து ஏசினேன். அக்காலை பெற்றிருந்த செல்வத்தால் செருக்கும் என்னுடன் சேர்ந்து கொண்டது. பெரிய வாய்வீச்சு உள்ளவனாகவும், சிந்தனையில் கூர்மையும், கொடுமையும் உள்ளவனாகவும், உள்ளத்தில் அடங்காத தற்பெருமை மிக்கவனாகவும் வாழ்ந்திருந்தேன். இராமன் பிறந்த நகரில் வாழ்ந்திருந்தும் அவன் பெருமை அறியாதவனாகவே

இருந்தேன். இப்போது இருப்பதுபோல் இராமபக்தி அப்போது எனக்கு இல்லை.

ஏதாவது ஒரு பிறவியில், எவனாவது ஒருவன் அயோத்தியில் வாழ்ந்திருந்தால், அவன் அடுத்து வரும் பிறவிகளில் இராமபக்தி மிக்கவனாக வாழ்வான் என்று வேதங்களும், சாத்திரங்களும், புராணங்களும் உறுதிபட மொழிகின்றன.

கலியின் கொடுமை

நான் குறித்த அக்கலிகாலத்தில் ஆண் பெண் இரு பாலரும் பாபத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். கலியுகத்தின் பாபங்கள், நற்செயல்கள் அனைத்தையும் விழுங்கி விட்டன. அறநூல்கள் மறைந்து விட்டன. ஆணவம் மிக்கவர்கள், தம் அறிவு சென்ற வழியில் சென்று, அதீதக் கற்பனையில் தீயவழிகளை வகுத்துவிட்டனர். மக்கள் அனைவரும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தனர். பேராசை என்னும் நாகத்தால் நற்செயல்கள் விழுங்கப்பட்டன. நால் வருணங்களும், ஆச்சிரமங்களும் மறைந்து விட்டன. மக்கள் வேத நெறிக்கு மாறான வாழ்வையே மேற்கொண்டிருந்தனர். பிராமணர்கள் வேதங்களை விற்றுப் பிழைத்தனர். மன்னர்கள் மக்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து சுகவாழ்வில் தலைப்பட்டனர். எவனுக்கு எது தோன்றுகிறதோ அவனுக்கு அதுவே வழி. பிறரைத் துன்புறுத்துபவன் பேரறிஞனாகக் கருதப்பட்டான்.

மூட உலகம்

ஆடம்பரம் மிக்க கர்வம் கொண்டவர்கள் 'சாது' என்று போற்றப்பட்டனர். பிறர் பொருளைக் கொள்ளை அடிப்பவன் கெட்டிக்காரன் என்று புகழப்பட்டான். ஆடம்பரக்காரர்கள், ஆசார சீலர்களாகக் கருதப்பட்டனர். எவன் பொய் பேசுகிறானோ, எவன் சிரித்துப்பேசி வேடிக்கை காட்டுகிறானோ அவனை எல்லாம் நற்பண்பாளன் என்று மக்கள் நம்பி நின்றனர். எவனுக்கு நன்னடத்தை இல்லையோ, எவன் வேத நெறியை விட்டு நடைபயிலுகிறானோ கலியுகத்தில் அவனே 'ஞானி' யாகி விட்டான்; அவனையே பெரிய வைராக்கிய சீலன் என்றது மூட உலகம். நகங்களை நீளமாக வளர்த்தவனும், தலை முடியை வளர்த்துச் சடையாகத் திரித்துக் கொண்டவனும் எவனோ, அவனைத் 'தவசி' என்றது உலகம். மங்கலமற்ற வேடம் பூண்டு, அமங்கல அணி அணிந்து உண்ணத்தக்கது, தகாதது என்ற பாகுபாடின்றிக் கண்டதை எல்லாம் உண்கிறானோ அவனே 'யோகி' யாகப் புகழப் பட்டான். அவனையே 'சித்த புருஷன்' என்றும் அறிவற்ற உலகம் போற்றி நின்றது. தீங்கு விளைப்பார் பலரும் புகழப்பட்டனர். மன, மொழி, மெய்களால் பொய்க்கதைகள் பேசித் திரிவார் 'பேச்சாளர்கள்' என்று பிறழ உணரப்பட்டனர்.

கீழ்மேல் மேல் கீழாக

கருடனே! கலியின் கொடுமை சொல்லும் தரமன்று, இக்காலத்தே ஆண்கள் பெண்களுக்கு அடங்கி வாழ்ந்தனர். குரங்காட்டி ஆட்டியபடி குதிக்கும் குரங்குபோல ஆடவர்கள், பெண்கள் ஆட்டுவித்தவாறு ஆடினர். ஞானமற்றவன் எல்லாம் ஞான உபதேசம் செய்தான். அவன் கழுத்தில் பொய்யாகப் பூணூல் அணிந்து கொண்டு அருவருக்கத் தக்க தானத்தைப் பெறுவான். மக்கள் அனைவரும் காமத்திற்கும், கோபத்திற்கும் ஆட்பட்டுப் பேராசைப் பிடித்து அலைந்தனர். தேவர்கள், சாதுக்கள், வேதங்கள், நல்லோர்கள் அவமதிக்கப்பட்டனர். நற்பேறு இல்லாத மகளிர்கள், நற்பண்புள்ள, அழகிய தன் கணவனை விட்டுப் பிற ஆண்களுக்கு அடிமைப்பட்டனர். மங்கலப் பெண்களுக்கு ஆடை, ஆபரணங்கள் கிடைக்கவில்லை. விதவைகளோ அன்றாடம் விதவிதமாகத் தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டனர். குரு குருடனாக இருந்தான். சீடன் செவிடனாக இருந்தான். வயிற்றுப்பிழைப்பிற்கு உரிய வழிமுறைகளையே, தருமம் என்று பெற்றோர் குழந்தைகளுக்குக் கற்பித்தனர். நான் அந்தக்கலி காலத்தின் கொடுமையை நேராகப் பார்த்தேன்.

இன்றுபோல் அன்றும்

பிராமணன் படிப்பதில்லை. பேராசை பிடித்துக் காமத்தில் ஆழ்ந்து, ஆசாரத்தைவிட்டு, முட்டாளாகி, விபசாரிக்குப் புருஷனாக வாழ்ந்தான்.

துறவி பெரும் செல்வத்தைச் சேர்த்து மடத்தை மாளிகையாக்குகிறான். அவனிடம் வைராக்கியம் இல்லை. சிற்றின்பத்தில் ஆழ்கிறான்.

மனைவி முகம் பார்க்கும் வரை மகன் தாய் தந்தையரை மதிக்கிறான். மாமனார் உறவு பிடித்துக் கொண்டவுடன், தன்வீடு பகை வீடாகி விடுகிறது.

தெய்வங்கள் மழை பொழிவதில்லை. பூமியில் விதைத்த விதை முளைப்பதில்லை.

ஐந்து ஆண்டுகளோ, பத்து ஆண்டுகளோ ஆயுள். ஏதோ கற்பம் முடிந்தாலும் நமக்கு நாசமில்லை என்ற செருக்கில் மனிதர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

நல்ல குலத்தில் பிறந்தவனோ, தாழ்நிலையில் பிறந்தவனோ, எல்லோரும் பிச்சை எடுக்கிறார்கள்!

புலனடக்கம், தானம், பரிவு, மற்றவரைப் புரிந்துகொள்ளுதல் இவை எவரிடமும் இல்லை.

ஆண் பெண் அனைவரும் உடலைப் பேணுவதிலேயே கருத்தைச் செலுத்துகிறார்கள்.

கலியுகத்தில் ஒரே சிறப்பு

கருடனே! கேள் கலிகாலம், பாவங்களுக்கும் தீங்குகளுக்கும் உறைவிடம். ஆயினும் கலியுகத்தில் ஒரு மேன்மை உண்டு. முயற்சி இன்றியே உலகியல் பந்தத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும். கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபர யுகங்களில், பூஜை, யாகம்,

யோகம் இவைகளால் என்ன கதி கிடைக்குமோ, அது கலியுகத்தில். இறைவன் திருநாமத்தைக் கூறுவ தாலேயே கிடைத்து விடும்.

நாமத்தின் பெருமை கலியில் கண் கூடு.

மற்றொரு மேன்மை. நல்லதை நினைத்தாலே புண்ணியம்.

மனிதனுக்கு இறைநம்பிக்கை மட்டும் இருந்து விட்டால் கலியுகம் போலச் சிறந்தது வேறு ஒரு யுகமில்லை.

அறத்தின் நான்கு கால்கள், உண்மை, கருணை, தவம், தானம் என்பன. இவற்றுள் கலிகாலத்தில் தானம் சிறந்தது.

நால்யுகப் பண்புகள்

தூய சத்துவகுணம், சமபாவனை, தத்துவ ஞானம், மனத்தெளிவு என்பன கிருதயுகப் பண்புகள்.

சத்துவகுணம் மேலிட, சிறிது ரஜோ குணமும் கடமைப் பற்றும் திரேதாயுகப் பண்புகள்.

ரஜோ குணம் மேலிட, சத்துவகுணம் குறைந்து, சிறிது தமோ குணம் கலந்தது துவாபர யுகப் பண்பு.

தாமசகுணம் மேலிட்டு, ரஜோகுணம் குறைந்து, நாற்புறமும், பகையும் விரோதமும் மலிந்திருப்பது கலியுகத்தின் இயல்பு.

எவனுக்கு இறைவன் திருவடிகளில், உள்ளார்ந்த பக்தியுள்ளதோ அவனை யுகதர்மம் பாதிக்காது.

உஜ்ஜயினியில்...

பறவைகளின் தலைவனே, இத்தகைய கலிகாலத்தில் பல ஆண்டுகள் நான் அயோத்தியில் வாழ்ந்திருந்தேன். ஒரு சமயம் அங்கே பஞ்சம் வந்தது. நான் பஞ்சத்திலிருந்து பிழைக்க வெளியூர் சென்றேன். அங்கும் பஞ்சம் துரத்தியதால் ஏழ்மையுற்று, மெலிந்து, அவதியுற்றுத் துயரத்துடன் உஜ்ஜயினி சென்று சேர்ந்தேன். சில காலம் முயன்ற பின் சிறிது செல்வம் சேர்ந்தது. சிவனை வழிபட்டு வந்தேன். அவ்வூரில் ஒரு பிராமணர் வேத நெறிப்படி வாழ்ந்து சிவபூஜை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் பரம சாது. பரம்பொருளை உணர்ந்தவர். சிவனை வழிபட்ட போதும், திருமால் வழிபாட்டில் வெறுப்புற்றவர் அல்லர். நான் அவரை அடைந்து கபட உள்ளத்துடன் அவருக்குச் சேவை புரிந்தேன். அந்தப் பிராமணர் நேர்மையுள்ளவர்; அருள்படைத்தவர். என் பொய் வேடம் அறியாத அவர், என் போலியான பணிவு கண்டு மகிழ்ந்து தன்மகன் போல் என்னிடம் அன்பு செய்து கல்வி கற்பித்தார். அப்பெருமகனார் சிவமந்திரம் உபதேசித்தார். நான் மகாகாலர் ஆலயம் சென்று மந்திர ஜபம் செய்தேன். என் உள்ளத்தில் அகங்காரமும், டாம்பீகமும் நிறைந்தன.

ஆசிரியர் அறிவுரை

நான் கொடியவனாகவும், பாவ எண்ணங்கள் படைத்தவனாகவும் வாழ்ந்ததால், திருமால் அடியவர்களை, அந்நெறியில் வாழும் அத்தனைபேரையும் நண்பர்கள் எரித்து விழுவேன். விஷ்ணுமூர்த்தியை வெறுத்தேன். என் துவேஷம் கண்டு என் குருநாதர் வருந்தினார். அன்றாடம் அவர் எனக்கு அறிவுரை பகர்ந்தார். அவர்மேல் எனக்குக் கோபம் மூண்டது. கர்வமுடையவனுக்கு நீதி பிடிப்பதில்லை. ஒரு முறை என்னை அருகில் அழைத்து என் குருநாதர், சிவபெருமானை வழிபடுவதற்கு ஒரு நல்ல பலன் உண்டு என்றால், அது இராமன் திருவடிகளில் பக்தி பூணுவதாகவே அமையும். சிவனும் பிரமனும் கூட ஹரியை வழிபடுகின்றனர். நீ துவேஷம் கொள்வது தவறு என்று அறிவுரை கூறினார்.

கீழோர் இயல்புகள்

'சிவபெருமான் ஹரியின் அடியவர்' என்று என் குருநாதர் கூறியது கேட்டு என் உள்ளம் கொதித்தது.

தாழ்பிறவி படைத்த நான் ஆசார்யனிடம் அறிவைப் பெற்றிருந்தும் பாலூற்றி வளர்த்த பாம்பாக மாறினேன். இரவு பகல் பாராது என் குருநாதருக்குத் துரோகங்கள் பல செய்தேன். கருணை மிக உடைய அவர் என்செயல்களை அறிந்திருந்தும் என்மீது சிறிதும் கோபம் கொள்ளவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் நல்லுபதேசம் செய்தார்.

தாழ்ந்தவன், எவனால் பெருமை பெறுகிறானோ, அவன், முதல் முதல் தனக்குப் பேருதவி செய்தவனையே அடித்துக் கொன்று விடுவான்.

நெருப்பில் உண்டாகும் புகை, விண்ணில் மேகம் போல் பரந்து அந்த நெருப்பையே அணைத்து விடுகிறது.

தெருவில் படிந்துள்ள புழுதி, ஆதரவற்று மிதிபடும்போது பொறுமையாக இருக்கும். ஆனால், தன்னைக்கிளப்பி மேலே தூக்கி விடும் காற்றைக் கனமாக்கி அரசன் கண்களிலும், கிரீடங்களிலும் போய் அமர்ந்து விடும் திமிர் கொண்டது.

கருடனே! கேள்! இவற்றை எல்லாம் அறிந்த மதி நுட்பம் படைத்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்களுடன் உறவு வைத்துக் கொள்வதில்லை.

துஷ்டனுடன் சண்டையும் போடாதே! அன்பும் கொள்ளாதே என்று கவிஞர்களும் அறிஞர்களும் ஒருமுகமாக நீதியுரைப்பார்கள்.

துஷ்டர்களைக் கண்டபோது, நாயைக்கண்டது போல், தூர விலகி விடவேண்டும்.

நான் துஷ்டனாக இருந்ததால், என் இதயத்தில் கபடம் நிறைந்திருந்ததால், குருநாதர் கூறிய இதமான மென்மொழிகள் எனக்குப் பிடிக்காமல் போய்விட்டன.

குருவுக்கு அநீதி

ஒருநாள் உஜ்ஜயினி மகா காலர் ஆலயத்தில் நான் சிவநாமஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது என் குருநாதர் அங்கே வந்தார். கர்வம் மிகுந்திருந்த நான், அவர் வருகை அறிந்தும் எழுந்து அவரை வணங்கவில்லை. குருநாதர் இரக்கம் உள்ளவர். அவர் உள்ளத்தில் சிறிதும் கோபம் இல்லை. அதனால் என் செயலுக்காக அவர் வருந்தி ஒன்றும் கூறவில்லை. ஆனால் கோயிலில் குடிகொண்டிருந்த மகாகாலருக்கு என் செயல் பொறுக்கவில்லை. ஆலயத்தில் ஓர் அசரீரி எழுந்தது.

மகாகாலர் சாபம்

'அட! பாக்கியமற்றவனே! முட்டாளே! கர்வம் பிடித்தவனே! உன் குருநாதருக்குக் கோபம் வரவில்லை. அவர் அவ்வளவு கருணை உள்ளம் படைத்தவர். ஆனாலும், நான் உன்னைச் சபிக்கிறேன். நியாயம் கெடுவதை நான் பொறுக்கமாட்டேன்! நான் உனக்குத் தண்டனை அளிக்காவிட்டால் வேத நெறியே பாழாகிவிடும்.

எவன் குருவிடம் அருவருப்புக் கொள்கிறானோ, அவன் கோடியுக காலம் ரௌரவ நரகத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பான்! பிறகு, புழுப் பூச்சிகளாய்ப் பதினாயிரம் பிறவிகளெடுத்து அல்லற்படுவான்.

நீ குருநாதர் முன்பு மலைப்பாம்புப் போல உட்கார்ந்திருந்தாயே! உன் உள்ளத்தில் பாவம் சூழ்ந்திருக்கிறது! ஆகவே! நீ பாம்பாக ஆகக்கடவாய்! கொடியவனிலும் கெட்ட கெடுநிலை அடைந்து பெரிய மரப்பொந்தில் சென்று விழுந்து கிடப்பாய் என்று மகாகாலர் சாபம் வெளிப்பட்டது.

குருவின் பேரன்பு

மகாகாலர் சாபம் கேட்டு நான் நடுநடுங்கினேன்! என் குருநாதர் ஹர! ஹர! என்று கூறிப்பதறினார். என் நடுக்கம் கண்டு அவர் உள்ளத்தில் பரிதாப உணர்வு மேலிட்டது. அவர் மகாகாலர் முன்பு மண்டியிட்டார். கைகூப்பிக் குரல் தழுதழுக்க வேண்டத் தொடங்கினார்.

சிவன் துதிகள்

மோட்சமே வடிவெடுத்தவரே! எங்கும் நிறைந்தவரே! எவ்விடத்தும் வியாபித்திருப்பவரே! வடமேற்குத் திசையில் வாழ்பவரே! அனைவருக்கும் ஈசனே! தங்களை வணங்குகின்றேன்.

தன்னிலையில் இருந்து குணமற்றவராக, வேற்றுமையற்றவராக, விருப்பமற்றவராக, அறிவாக, ஆகாயமாக, ஆகாயத்தை ஆடையாக அணிந்தவராக உள்ள தங்களை வணங்குகின்றேன்!

உருவமற்றவரும், ஓம் என்ற பிரணவத்தின் பொருளாகத் திகழ்பவரும், முக்குணங்களுக்கு

அப்பாற்பட்டவரும், சொல், அறிவு, புலன்களுக்குள் அகப்படாதவரும், கயிலாயத்தில் எழுந்தருளி யிருப்பவரும். அச்சந்தரும் வடிவினரும், மகாகாலரும், காலகாலரும், கருணையுள்ளவரும், குணங்களின் உறைவிடமாகத் திகழ்பவரும், உலகியல் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவருமாகிய பரமேசுவரரே! உங்களை வணங்குகின்றேன்!

பனிமலை போல் வெண்மையானவரே! அறிவின் எல்லைகளைக் கடந்து, பாதாளம் ஏழினும் கீழ் ஆழ்ந்து நிற்பவரே! கோடி மன்மதர்களின் வனப்பு மிக்கவரே! அலைவீசும் கங்கையைத் திருமுடிமீது அணிந்தவரே! நெற்றியின் மேல் இரண்டாம் பிறைச் சந்திரனை அழகாகச் சூடியவரே! கழுத்தில் பாம்புகளை அணிகலன்களாகக் கொண்டவரே! காதுகளில் அசைந்தாடும் குண்டலங்களை அணிந்தவரே! அழகிய புருவம், விரிந்த கண்கள், ஒளிமிக்க முகம், நீலநிறமமைந்த கழுத்து, சிங்கத் தோலாடை, கழுத்தில் மண்டை ஓடுகளாலாகிய மாலை முதலிய அழகோடு திகழும் எல்லோருக்கும் அன்புடையவரே! கருணை மிகுந்த மங்கலத்தைச் செய்பவராகிய சங்கரரே உம்மை வணங்குகின்றேன்.

'உருத்திரமே' வடிவானவரே! மேலானவரே! ஆண்மை மிக்கவரே! மேலான செல்வங்களை வழங்குபவரே! பிரிக்கமுடியாதவரே! பிறப்பற்றவரே! கோடி ஞாயிற்றின் ஒளி படைத்தவரே! மூவாசைகளை அறுப்பவரே! சூலாயுதத்தைக் கையில் ஏந்தியவரே!

பவானியின் கணவரே! தியானத்தின் நாயகரே! தங்களை வழிபடுகிறேன்!

கலைகளுக்கும் கற்பனைகளுக்கும் அப்பாற் பட்டவரே! மங்களமூர்த்தியே! கற்பகாலத்தை முடித்து வைப்பவரே! நல்லோர்க்கு என்றும் இன்பத்தைத் தருபவரே! முப்புரங்களின் பகைவரே! சத்து, சித்து, ஆநந்தமானவரே! மோகத்தை அழிப்பவரே! மன்மதனை எரித்தவரே! எனக்கும், தவறிழைத்து விட்ட என் சீடனுக்கும் தாங்கள் கருணை செய்ய வேண்டுகிறேன்.

சிவபெருமானே! வெளிப்பட்டுத் தோன்றி எனக்கு அருட்காட்சி வழங்க வேண்டுகின்றேன்.

உமை மணவாளரே! மனிதர்கள், தங்கள் திருவடித் தாமரைகளை வழிபடாதவரை, அவர்களுக்கு இம்மையிலும், மறுமையிலும், இன்பமோ, ஆசைகளின் நீக்கமோ, மன அமைதியோ உண்டாகாது என்பதை அறிவேன்!

நான் யோகநிலை பற்றி அறியமாட்டேன்! ஜபங்களையும் செய்தவன் இல்லை! மனமுருகி வழிபாட்டையும் செய்தவன் இல்லை! தண்டனிட்டுத்தங்களை வணங்குதல் ஒன்றை மட்டுமே அறிவேன்!

பிறப்பு, முதுமை, இறப்பு என்கின்ற துன்பங்களில் சிக்கித் தவிக்கின்றேன்! என்னைக் காத்தருளுங்கள்!